

Lefnadsteckning öfver Anders Berggren (utgifvare af Lifsens bok), som förut...

*8 B Br. Berggren Berggren
Anders*

National Library
of Sweden

[BERGGREN, A.]

888

Bings-
str.
182)
o

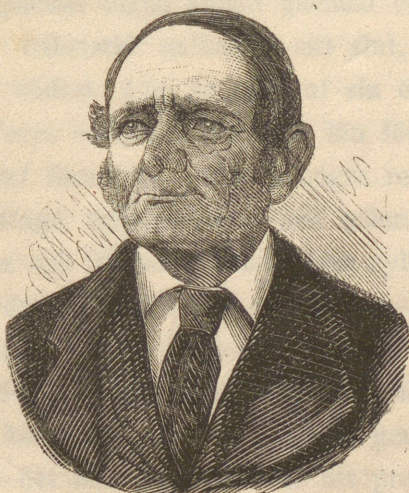
Lefnadsteckning

öfver

ANDERS BERGGREN,

(utgivare af Lifsens bok),

som förutsagt att yttersta domen skulle inträffa
i Augusti eller September månad 1877.

ANDERS BERGGREN.

(Utfördt efter ett den 12 Aug. 1877 tagit fotografi)

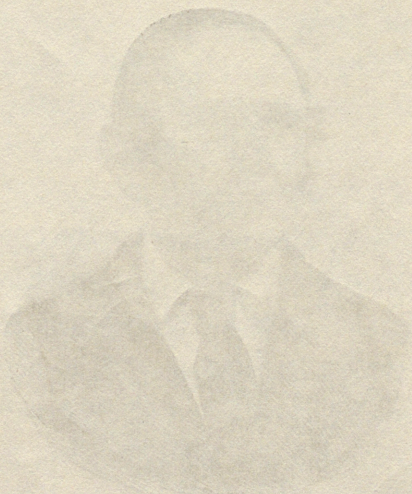
Pris: 25 öre.

J. Leinhardt

ANDERS BERGGREN

von Berggren, die Geschichte der Berggrens
1877

Sällsyntheter brukar man taga väl vara på, och nog kan det anses som en sällsynthet att vårt Svenska land just nu i sednare hälften af 19:de århundradet är i besittning af en verklig profet (en som förutsäger tillkommande ting). Vi hafva derföre funnit det vara skäl, att i några få ord skildra hans lefnadsöden, på det att efterverlden måtte kunna förvara minnet af denne märkvärdige man, om än så skulle hända, att minnet af hans förtjenster skulle inpackas bland annan gammal curiosa.

Sveriges frihetstid nalkades sitt slut, och den siste Gustaf hade endast 3:ne år qvar af sin ödesdigra regering, då i Torps socken i Hallands län föddes den man, hvilket det blef förunnat, att från högre regioner omedelbarligen emottaga uppenbarelser och sedan för menskligheten kungöra och förutsäga den viktiga nyheten att domedagens stora drama skulle taga sin början i augusti eller september månad 1877. Och som, enligt herr Berggrens eget påstående, »hvarken någon djefvul eller menniska i hela verlden kan förbjuda Gud att tala genom hvem han vill», så må det icke förundra oss att profetians charisman denna gång fallit på en bryggare då den i fordomtima föll på personer af än kunglig, än presterlig, än borgerlig härkomst, ja, till och med på herden Amos, det är icke första gången det händt att profetian ej behöft

stöd af en förutgången intellektuel bildning. Herr Bergrens fader var kyrkovärd i Torup och en aktad man i sin ort, men det oaktadt blef, såsom tidens sed var, den unge Anders icke i tillfälle att inhämta särdeles mycket skolkunskaper; hans, såväl som mången annan stor mans, barndomsdagar synes för öfrigt varit dolda bakom glömskans skymmer, och säkerligen anade ingen då han såg den uppväxande bondgossen, att han för högre magter skulle bli något särdeles framstående språkrör, ja, det är troligt att han sjelf icke ens kunde drömma om till hvilken höjd Fauna skulle lyfta honom vid en tid då 70 vintrar hade strött sin snö på hans hjessa. »När han tillryggalagt 20 år af sina ungdomsdagar» måste dock slöjan brista och den unge Anders till någon del blifva ryckt ur sitt slummer af en röst ur luften (Huru profetiskt! Huru skönt! Huru likt de gamle profeternas sätt att mottaga sina uppenbarelser!) hvilken sade: »tänk på evighetens längd»; likt andra jordematkar blef han af den himmelska rösten så förskräckt, så djupt bedröfvad och skakad att han likt Paulus i våndan tillbragte tre dagar och tre nätter; förtviflans hemska dimmor måste dock gifva vika för ett ljusst sken som omgaf honom och för den tomma själen ljöd en vacker »englamusik». Detta blef tröst för honom som ansett sig icke kunna blifva frälst, och nu fattade han till bibeln »för att finna mera upplysning om salighetens vinnande». Detta var år 1826.

Huru hög denna uppenbarelse än var, ja, så hög, att vi med visshet kunna säga, att ingen af 19:de århundra-

dets män, kunnat säga sig hafva emottagit en sådan anser dock herr Berggren sjelf den såsom ganska ringa mot hvad han sedan fått erfara ty han säger sjelf derom att han likväl i nära 30 år måste vandra »i okunnighet med liksom förbundna ögon».

»År 1832 vann han tillåtelse, genom betyg om hedrande vandel, att ingå uti borgerliga samhället i staden Malmö», men efter 16 år tröttnade han vid stadens buller och larm och beslöt att gifva sig ut på landet, för att njuta mera lugn för sina öfriga dagar.

»År 1853 då koleran gjorde sitt besök i staden Ystad», åstadkom stor uppståndelse, och väckte mycken oro i hela trakten var herr Berggren lugn, och då, som alltid, förtröstande på Gud, viss om att »ingenting i verlden kunde ske utan Guds tillåtelse, och den Gud vill bevara är utan fara». En rasande panik hade intagit meniskornas sinnen i hela byn der han bodde; han förkunnar då de förtviflade och upprörda människomassorna att de icke hade något att frukta, ty koleran sade han skall icke komma nära vår by, utan den skall snart upphöra. För att äfven i någon mån vara nyttig *utom* sin lilla sfer insände han en af honom sjelf författad skrifvelse till Magistraten i Ystad uti hvilken han säger, att »det bästa botemedlet emot denna afgrundspäst, vore att söka Guds hjälp samt öfverläkaren Jesus som är den säkraste beskyddaren i all fara. För att ytterligare visa att han ej var rädd för den smittosamma sjukdomen, samt för att lugna sina grannar reste han sjelf midt under den svåra-

ste farsoten in till staden Ystad och gjorde der förfrågningar hos vederbörande om hans skrifvelse var framkommen. Hvarken det ena eller det andra tyckes hafva haft någon inverkan på hans grannar hvilka i stället för att lugna sig af fruktan för smittans ytterligare spridning vid hans återkomst föranstaltade om att han blef stäld under tio dagars »karantän» (bevakning). Sjelf skrifver han härom: »Vid min återkomst var anstalt fogad af mina grannar, och jag måste undergå tio dagars fängelse, ty satan hade fått tillåtelse af Gud att vidare försöka min tro, Upp.-b. 2: 10; och satan var icke häller sen utan infann sig med oräkneliga afgrundsandar och ulfvaklor, då fann jag ingen annan utväg, än fatta till den heliga skrift och Guds ord, och så vida icke satan kunde kassera eller ogilla bibeln så måste han afhålla sig från att skada mig; detta var honom omöjligt, icke kunde han neka att Jesus lidit och dödt för alla; sedan fick satan lof att sänka mig ner i helvetets djup och det yttersta mörkret, Math. 22: 13. Men min tro svigtade inte ett ögonblick i alla dessa prøfvostunder, ty Gud var med mig. När nu dessa dagar och frestelsetider tilländagått, måste djefvulen öfvergifva mig, Math. 7: 11, och sedan infann sig Guds englar, som visade mig allt huru den yttersta domen och vår förvandling kommer att tillgå. Detta kan ingen tro hvad jag berättar, ty det skedde i osynlig måtto för mina åskådare, men det måste ske efter den heliga skrift, Es. 41: 25.»

Om en annan ännu viktigare uppenbarelse och hvil-

ken föranledt utgifvandet af »Lifsens bok» skrifver han sjelf ordagrant följande:

»År 1855, då jag var stadd i enslighet på en väg fördjupad i tankar till Gud, om ordets rätta tydning, fick jag höra en röst af himmelen som sade: »skrif», hvilket jag äfven lydde så fort ske kunde, och jag visste inte hvad jag skrifva skulle, men när pennan kom på papperet, blef det mig sagdt i örat så fort jag kunde rita. När aftonen kom, lade jag mig till hvila, men vid midnattstid blef jag störd af samma anda som gaf mig ingen ro förrän jag åter fattade i pennan, och då blef Lifsens bok skriven som är ganska nödvändig vid Jesu domstol, Uppb. 20: 15. Att den måste skrivas på jorden kan ingen betvifla, ty i himmelen finnes inte penna och bläck. Var god min vän, och undersök på alla de ställen, som jag anvist ur vår bibel, så skall du finna att jag talar sanning, och vi kunna säkert tro, att densamme Guden lefver ännu som talade med Mose och Elias samt flere.»

Denna märkvärdiga skrift har sedan utgått i nio upplagor.

I början af detta år (1877) fick, såsom redan nämnt är, herr Berggren emottaga uppenbarelse om att verlden skall förgås i augusti eller september detta år; kort der- efter utgaf han en skrift kallad »En sann berättelse om Jesu ankomst och den yttersta domen som kommer att ske detta år 1877»; denna skrift som blifvit spridd i flera tusen exemplar, har väckt ett oerhördt uppseende och förskaffat dess författare en popularitet, som mången lärd

man förgäfves sökt att vinna. Herr Berggrens namn har under de sednare månaderna på ryktets vingar blifvit fördt till så väl palats som koja och ingen finnes numera som ej någon gång hört talas om Anders Berggren; detta visar sig bäst deraf att han dagligen får emottaga bref från personer af alla samhällsklasser, som önska upplysningar om än ett och än ett annat; af alla dessa är dock ett brefkort som Herr B. för någon tid sedan fick emottaga det mest egendomliga. Herr Berggren har haft godheten att gifva förf. del af dess innehåll, åtföljt af ett af herr B. författat svar, hvilket vi här meddela :

»Undertecknad, Anders Berggren, utgifvare af »Lifsens bok» och flera andra andliga skrifter såsom »En sannfärdig berättelse om yttersta domen» som skall ske i år, m. fl., fick för några dagar sedan från härv. postkontor emottaga ett brefkort som jag härmed önskar att korteligen besvara. Brefkortet var af följande innehåll:

»Gifvet i afgrunden den $22/6$ 1877.

Wi Satan, med Eders nåde, konung öfver helvetet och afgrunden, arffurste till den eviga döden, riddare af alla möjliga ordnar etc.

Göre veterligt att, alldenstund eder kallelse till doms kommit oss tillhanda först i dag, vi icke i år kunna inställa oss, utan hemställa vi fördenskull att I täcktes utsätta dag och ort längre fram i tiden och derom i tidningarne annonsera. Detta hafva vi med egen hand underskrifvit och till yttermera visso med vår älskelige sekreterares underskrift bekräfta låtit.

SATAN,
propria manu.

Beckman.»

Till svar å denna böneskrift hinner jag för i dag endast meddela följande sanningar, hvilka jag önskar måtte beaktas, slå djupa rötter och bära god frukt:

Satan och hans tjenare äro rädda för domedag och Jesu glädjefulla återkomst, och därför begära de anstånd och uppskof; men denna begäran kan icke beviljas utan det som är lofvadt och skrifvit det är skrifvet, och Eder önskan kan icke medgifvas. Utan jag vill svara dig min stackars kort-skrifvare, om du visste hvad din frid till hörer, vore du det i denna din dag betänkande, men nu är det fördolt för dina ögon, ju längre det dröjer med domen, ju mera synd gör du och ju svårare bliver ditt straff, och ju längre måste du kvarblifva i din förödelse-styggelse, när himmel och jord skola förgås, Math. 24, ty vid Kristi domstol måste alla göra reda för sitt af Gud tillsatta embete, domare, konungar och furstar. Ty der bliver rätt och sanning gällande. Der får icke tillgå såsom här, vid dessa domstolar; rättvisan bliver icke föraktad såsom nu tillgår; dessa fråga icke efter rättvisan, de falla ofta en vrång och vårdslös dom, som de få dyrt ångra, då räkenskap fordras.

Det heter i lagen att inga vrånga vårdslösa domar får äga rum, utan profve dommaren hvad som står i lagboken, om det är med Gud och sanningen förenadt, men detta glömmes, emedan de icke vilja höra Jesus I ären af den fadren djefvulen Joh. 8: 44 och det är visst och sannt.

Göteborg den 28 Juni 1877.

ANDERS BERGGREN,
utgifvare af Lifsens bok, m. m.»

Äfven tidningspressen har gjort sitt till för att göra herr B:s namn känt, men då de i de allra flesta fall hafva på ett skämtsamt sätt omtalat »denna märkvärdiga förutsägelse», har herr B. ej varit särdeles belåten med deras sätt att berätta en så »viktig nyhet». Detta har han äfven visat derigenom att han för någon tid sedan

uppvaktade en artikelförfattare (i »Fäderneslandet») med ett genmäle, och då vi tro att det skall intressera våra läsare vilja vi här gifva dem del af detsamma.

Uppsatsen uti hvilken genmälet förekommer, finnes intagen uti tidn. »Förposten» N:o 27, för den 7 Juli 1877, och lyder ordagrannat återgifven sålunda:

»Utgifvaren af »Lifsens bok» Anders Berggren har hos oss (Förpostens redaktion) anhållit om plats för nedanstående genmäle å några i tidningen »Fäderneslandets» »Bref till syster Ulla» för i onsdags fällda yttranden angående Berggrens skriftställer i m. m. Ehuru vi (Förpostens red.) ogerna blanda oss i »Polens affärer», ha vi (Förpostens red.) icke velat afvisa insändaren, desto heldre som hans genmäle mera synes bekräfta än vederlägga hvad Ullabrefvets författare haft den stora djerfheten att påstå, då han bland annat yttrar sig sålunda:

»Nu gäller att »vaka och bedja» på allvar; ty rätt som det är, skall vårt arma klot förgås under verldsaltets brand. I rikets andra stad, Göteborg, har nämligen uppstått en man, som i egenskap af profet i sitt eget fädernesland uti en liten skrift förutsagt, att yttersta domen skall inträffa en dag i nästa Augusti månad. Den store siarens namn är *Anders Svensson Berggren*, f. d. bryggare och auktor till »Lifsens bok», dessutom bekant för sina rättegångar mot prester och »proselyter», å hvilka han yrkat, att de måtte åläggas redögöra för sina åsichter rörande försoningsläran m. m.

De lysande meteoror, som nyligen observerats högt uppe i Norden, de häftiga jordstötter, som iakttagits äfven här i landet, Vesuvius' förnyade utbrott — detta och mycket annat lär enligt Anders Berggren, betyda ingenting mindre än gamla Tellus' snara undergång.

Sjelf sitter profeten i sitt tabernakel — beläget någor-

städes i Majorna, tror jag — och afvaktar under helig bäfvan det ödesdigra, epokgörande ögonblick, då erkeengeln Gabriel med svit skall stöta i domsbasunen, så att det brakar i jordens alla hörn, och förkunna verldssystemets stora fall.

Jag har icke varit i tillfälle att taga del af den profetiska skriften och jag vet således ej, huruvida författaren närmare tillkänner det sätt, hvarigenom hela skapelsen skall tillintetgöras. Men jag förmodar, att det är den allbekanta Lundströmska kometens svans, som härvidlag skall spela hufvudrolen och göra susen.

Du tror emellertid icke, att denne mans profetia gjort effekt? Jo väl. Den har väckt oerhörd uppståndelse; den har rent af slagit med förskräckelse en mängd enfaldigt, okunnigt och vidskepligt folk i Bohuslän. Såsom bevis härpå kan anföras, att dessa människor öfvergifva allt verdsligt arbete och att det finnes landtmän, som låta sina tegar ligga obrukade, för att bereda sig till den sista räkenskapsdagen — en dag i Augusti anno 1877! Detta är en sorglig sanning, inför hvilken skämtaren står stum, endast beklagande djupt den religiösa galenskapen, mörkret och vantron.

Förunderligt, att denne religionsvärmare icke för länge sedan blifvit insatt på dårhus och sålunda oskadliggjord.»

Till svar härpå och »lite till» vänder sig den ryktbart vordne Anders Berggren till Ullabrefvets författare med följande »väl genomtänkta och om ett särdeles klart begrepp» vittnande rader:

»Uti Fäderneslandet, nya redaktörens N:o 23, och Ullabrefvet, finner jag en gudlös och mot mig ärekränkande uppsats, hvarföre jag måste med glädje densamma besvara.

Att brefskrifvaren är gudlös, ligger i öppen dager, då han vräker af sig en mängd lögn som satan ingifvit honom, för att komma förargelse åstad, samt derföre vara honom trogen, lydlig och tillhörig. Lögn är satans foster, och hans tjänare äro välmående, och med glädje och förnöjsamhet utträtta de sin ledares värf. Den stackars brefskrifvaren, som är en

lögnare, säger att jag heter Svensson och är profet, bor i Majornas tabernakel; att det är lögn, vet hela Götteborg. Ett Guds barn kan icke synda, utan håller sig efter Gud, och tror det som är det sanna och rätta.

Jag är ingen profet, utan en fattig tjenare, som ingen förbjuda kan, Math. 11: 25, och är skyldig och villig att lyda de order, som mig gifne äro. Man bör mer lyda Gud än människor; den som älskar Gud och tror honom, kan läsa hvad han skrifvit och befallt mig, Es. 42: 3—5, Moseb. 18: 18, Joh. 16: 13. Den som tror dessa Herrans ord är lycklig, men den som icke tror dem, är fördömd af Jesu mun, Marci 16: 16. Jag måste vara min Herre trogen och snäll, att jag kan vederlägga otrons och satans tjenare, allt som de vill förebära. Math. 24: 45, och det är mig en glädje att lida förföljelse, Math. 5: 10. Men den som skrifver smädelse till att förarga de som tro honom, vore bättre att en qvarnsten bundes vid hans hals och sänktes ned i hafsens djup, Math. 18: 6.

Du säger i ditt smådebref att jag är en däre, fast att jag lyder Jesu befallning, och därför säger Jesus att du är skyldig till helvetets eld, Math. 5: 22. Du tror att Jesus försonade Gud och betalade med sin pina och död, att du får synda fritt samt försmäda och göra din nästa så mycket ondt du önskar, din ledare till välbehag, och Jesu ord skulle icke vara gällande. Men härmed är du illa bedragen, ty Gud är mäktig att straffa fädernas missgerningar, och den skall dömas efter deras gerningar, Uppb. 20: 12. Du säger i ditt »Ullabref» att jag med bäfvan väntar, men det är lögn, ty jag bäfvar aldrig eller rädes, fast himmelens krafter skola bäfva, Math. 24: 29, bäfvar jag icke. Ty den rädde och lögnaktiges del blifver i den brinnande sjön, Uppb. 21: 8. Den som går gent emot Guds vishet och vill göra det till en galenskap och förvränga hans domstol till ett spektakel. Ty det som är galet för dig, hafver Gud utvalt, 1 Corinter 1: 27. Gud vill att alla människor skola frälste blifva och till sanningens kunskap komma, och jag måste fråga, om du kan förbjuda Gud, att göra i sin ting som han vill och behagar, samt fullborda de löften han lofvat, att tillsäga något förut. Es. 42: 9.

Att skriften skall varda fullbordadt, och detta är en välmening för att vi icke skola rädas eller frukta för Jesu återkomst, ty han kommer icke för att skada oss utan för att frälsa det som förtappat är, Math. 18: 11. Gud sände icke sin son för att döma verlden, utan frälsa verlden, Joh. 3: 17, och han kommer för att taga oss till sig, som han lofvade vid sin afresa, Joh. 14: 3, samt göra oss till ett fårahus och en herde, Joh. 10: 16. Derföre är det i rak strid mot Jesu lära, vilja och föreskrift, att du på så vis ärekränker din nästa som nu skett.

Göteborg den 6 Juli 1877.

Anders Berggren,

utgifvare af »Lifsens bok».

I slutet af Juni månad (1877) utverkade herr B. stämning å Domkyrko-Pastor herr E. M. Klingstedt i Göteborg. De fordringar herr B. vid Rådhus-Rätten framställde synes bäst af nedanstående uppsats som herr B. välvilligt tillsändt förf. Herr Berggren skriver:

»Som bekant är har undertecknad, utverkat stämning, å Domkyrko-Pastor Klingstedt och det är efter Jesu befallning, för att få utredt huru vid i den försoningslära vi dyrka, är rätt för Gud, eller icke: hvilket allmänheten bör äfven veta och förstå såvida den vill vara ostrafflig vid Jesu Kristi tillkommelsedag — äfven begär jag, uttydning och förklaring på några frågor af Guds ord, som jag och den olärda allmänheten icke förstå eller begripa utan de skriftlärd — hvilka äro i följande lydelse:

- 1:o. Om det löftet är fullbordadt, som Gud förkunnade i paradiset då syndafallet var skedd, »att qvinnans säd skall söndertrampa ormens hufvud» och Gud menade satans hufvud, magt och välde?
- 2:o. Hvad Gud tänkte när Han utgaf lagen på Sinai berg, då Han visste att ingen den hålla kunde?
- 3:o. Hvad menar Gud dermed, att Han skall göra sin lag herrlig och stor? (Es. 42: 21.)

- 4:o. Hvad uträkning hade Gud, då han endast upptog tvenne lefvande till himlen, Enoch och Elias?
- 5:o. Var det Guds mening att sända sin Son till jorden, blott för att få Honom mördad och misshandlad?
- 6:o. Huru många har Gud kunnat frälsa sedan Jesus dog på korset, eller hvarför öfvergaf Gud Jesus, då han var stadd uti sin svåraste dödspina? Hvar det rätt, det?
- 7:o. Huru många kan Jesus frälsa vid sin återkomst på yttersta dagen?
- 8:o. Hvarföre säger Jesus: »Beder, att icke eder flygt sker om vintren», eller hvad menar Han då Han säger, »Om icke de dagar varda förstäckte, blifver intet kött frälst», eller hvad förstås dermed, »Der åtelen är, dit församlas ock örnarne?» (Matth. 24: 28.)
- 9:o. Hvarföre gret Johannes svårligen då ingen fanns värdig att upplåta lifsens bok eller se på den? (Upp.-B. 5: 4.)
- 10:o. Huru många år åtgår för Jesus, att hålla dom öfver hela världen?
- 11:o. När människans frälsning sker i dödsstunden eller sedan emedan Jesus säger ingen fara upp i himmelen utan han for neder från Himmelen, äfven säger han, Gud är icke de dödas Gud utan de som lefvande äro, och Job säger Herre ho, prisar dig i grafven.
- 12:o. Hvarföre skall himmel och jord förgås, vid Jesu återkomst: men hans ord skola icke förgås.
- 13:o. Hvad är Jesu mening då han säger, all synd, är menniskone förlätne, men säga de något emot den Helige anda, blifver icke förlåtit i denna eller Tillkommande världen, Matth. 12: 31.
- 14:o. Om lifsens bok, som Johannes grät svårliga öfver, skall skrivas i Himmelen eller på jorden, eller om den är nödvändig vid Kristi domstol, emedan det heter. Den som icke är skriven i den, skall kastas i den brinnande sjön, Uppb. 20: 15.
- 15:o. Om Jesus behöfver några menniskor, som äro beredde, att mottaga Honom, då han kommer och gå med in i brölloppet innan dörren stänges, Matth. 25: 10.

Mången tänker säkert då han läser dessa frågor att »en dåre kan fråga mera än tio kloka kan besvara»; men författaren för sin del han vill endast, i likhet med herr Berggren, uppmana en hvar att läsa bibeln, »lifsens bok» och herr B:s öfriga skrifter och sedan sjelf bilda sig ett omdöme om hvad som är »rätt och sanning».

Mången tänker såkert på den lilla besattningen att
 en däre kan följa men så de kloka kan besvara : men
 iakttagaren för sin del kan vilja endast i likhet med herr Berg-
 sten, uppmanna en hvar att läsa bibeln. Hissens bok och
 herr B:s öfverskrifter och sedan själv läsa sig ett om-
 bönde om hvar som är till och sannig.

[The following text is extremely faint and illegible, appearing as ghosting or bleed-through from the reverse side of the page. It contains several paragraphs of text, but the characters are too light to transcribe accurately.]